

סיפור לשבת

וילונות הנשיא

עסקן נמרץ, מנהל מוסד גדול בארה"ב, עמד בפני פריצת דרך משמעותית למוסד שבראשו עמד. למטרה זו הוא התכוון לגייס כספים בהיקף נרחב, אלא שפעולה זו חייבה כמובן חדירה עמוקה לתודעת הציבור היהודי בארה"ב. העסקן החליט כי בעולמנו העמוס בחוויות רכות ומגוונות, יש ליצור אירוע נדיר בתוככי המוסד, כך שהכל ישוחחו עליו ימים רבים, ושמו של המוסד ינשא בפי כל.

אמר ועשה. לאחר הפעלת קשרים ענפים ושיחות ארוכות עם גורמים רבים, הצליח מנהל המוסד לקבל את אישורו של ראש אגף הטקסים בבית הלבן, להגשת בקשה להזמנת נשיא ארה"ב אל המוסד!

דרך ארוכה ומורכבת נדרש המנכ"ל לעבור, עד שהצליח להוכיח כי המוסד וראשיו עומדים בכל הקריטריונים הנדרשים, כדי שנשיא ארה"ב יכבד אותם בנוכחותו. סוף סוף ניתן האישור העקרוני מטעם הוועדה הממונה על הנושא. ההסכמה לבואו המיוחל של הנשיא, היתה לביקור בן 7 דקות בלבד. ועתה המנכ"ל נקלע לסבך נוסף של דרישות ובקשות שהונחתו עליו מטעם וועדת האירועים המופקדת על תקינות הטקסים והביקורים הנשיאותיים.

לאחר חודשים מספר, הפך המוסד את פניו. ריח של סיד נקי היכה באפם של חברי הוועדה, מנורות נושנות ושבורות בחלקן הושלכו היישר אל פח האשפה, ובמקומן ניתלו נברשות נוצצות שהפיקו אור בוהק. השלט הגדול הנושא את שמו של המוסד נוקה וצוחצח כיאות, ונדמה כי הכל הולך כשורה.

את עיקר מעייניהם, מיקדו חברי הוועדה באולם המרכזי, אשר בו אמור יהיה הנשיא לשאת את דבריו. "שבועיים לפני האירוע המיוחל, ייסגר האולם ואיש לא יורשה להיכנס אליו", התרה קצין הביטחון של הוועדה בפני המנהל, "גם אתה לא!". המנכ"ל הנהן בראשו לכלל הסעיפים ותתי הסעיפים שנערמו על שולחנו, ובהם הוראות קפדניות בכל הנוגע לביקור ולהודעות שייצאו לעיתונות לאחריו.

בעת סיורם באולם הכינוסים, הבהירו חברי הוועדה למנכ"ל, כי עליו לעטר את האולם בוילונות. "אין הדבר ראוי שנשיא המעצמה הגדולה בעולם, ינאם בחדר אשר חלונותיו אינם מכוסים. עליך לגשת בהקדם לחנות פלונית, המתמחה בייצור מידי של וילונות יוקרה, ולרכוש שם וילונות ראויים לשמם!".

עוד באותו היום, הוזיל המנכ"ל דולרים רבים עבור רכישת וילונות מפוארים, מן הסוג שניתן לראות בארמונות האצולה באירופה. בד עבה בצבע ארגמן כהה, השתלשל בכבדות מתקרת אולם האירועים, פס זהב טהור חצה את הוילון לכל רוחבו, והעניק לו מימד מלכותי רשמי וסמכותי. בתחתית הוילון התנופפו להם פעמוני ענק בגווני דגל ארה"ב.

בעודו פולט אנחת רווחה, הזמין המנכ"ל בסיפוק את חברי הוועדה, לסיור מסכם ואחרון, שלאחריו, כך קיווה בכל מאודו, יענק לו האישור הסופי לביקור.

חברי הוועדה שהופיעו בלוויית יועציהם לענייני תרבות, יחסי ציבור, הקול היהודי ועוד, התמקדו בכל פרט ופרט טרם כניסתם לאולם האירועים, החל מן המיקום המדויק שבו תחנה מכונת השרד של הנשיא, ופְּלָה בעומק חריטת האותיות על המתנה המוכספת שתוענק לאיש הדגול ורב החשיבות.

בביטחון רב פתח המנכ"ל בתנופה את דלת אולם האירועים, כשבליבו הוא מצפה לתשואות רמות מאת חברי הוועדה על טעמו האנין והמשובח בבחירת הוילונות.

סיפור לשבת

להפתעתו המרה, החמיץ יו"ר הוועדה את פניו והורה לו באופן חד משמעי - "הסר את הוילונות הללו...! האם אמרת לבעל החנות שהוילונות מיועדים לעטר את חלונותיו של חדר שנשיא ארה"ב יבקר בו.?"

המנכ"ל, שספג כבר ביקורות ופקודות אין ספור מחברי הוועדה, לא ידע את נפשו. "לא אמרתם לי להגיד לו את זה", הפטיר בקול נכאים.

"אז תגיד לו את זה,!" סיים יו"ר הוועדה.

כנע ומושפל, שב המנכ"ל אל בעל החנות, שהופתע לראותו שנית. התיישב בלאות על כסא, ופנה אל בעל החנות: "אני זקוק לוילונות עבור חדר שבו יבקר נשיא ארה"ב. יש משהו יותר מפואר מהוילונות שרכשתי אצלך,?" שאל ביאוש, בעודו סוקר בעיניו את תצוגת הוילונות היוקרתיים שהוצגה לראווה בשטח בית המסחר. במוחו כבר עלו מחשבות קודרות אודות הסכומים האגדיים שיאלץ להפריש לצורך רכישתם, כאשר צחוקו של בעל החנות נשמע מתגלגל בין הוילונות.

"ידידי, וילון שכזה, ערכו מגיע לעשירית משוויו של הוילון היוקרתי שאתה רכשת. הנה, זה הבד הדרוש לך לתפירת וילון לחדר שבו ינאם נשיא ארה"ב...". הצביע בעל החנות לעבר אחד הוילונות.

בעיניים פעורות לרווחה, התבונן המנכ"ל בבד בעל צבע אפרפר בהיר, שרקעו חלק מעטורים...

"אתה צריך להבין", הסביר בעל החנות ברצינות תהומית, "כשכבוד הנשיא נואם, כל העיניים צריכות להיות מופנות אליו בלבד. הציבור צריך להאזין לדבריו, ולהתמקד רק בו. אם מאן דהוא יפנה את ראשו למקום אחר, אזי כל יועצי הנשיא, כותבי הנאומים, מכיני הביקור ופמלייתו הכבודה, יראו זאת ככישלון מחפיר (!) לשם כך מקפידים יועצי הנשיא, כי באולם הנאומים יתלו וילונות מבד משובח, אך וילונות כאלו שאינם עשויים למשוך את תשומת לבו של אדם כל שהוא מקרב המאזינים".

עכשיו הבה נעשה חשבון. אם כך הם פני הדברים כאשר באים להקביל פני מלך בשר ודם, שהיום כאן ומחר בקבר, הרי כאשר אנחנו באים להקביל בתפילתנו את פני אבינו שבשמים, מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, על אחת כמה וכמה שחובה עלינו להתרכז רק בדברים הנוגעים אליו, אל המלך, ולמנוע מעצמנו ככל האפשר את העיסוק בדברים אחרים.

האם היינו נכנסים ללשכת הנשיא האמריקני עם פלאפון דלוק בכיס, ולא היינו חוששים שמא-שמא יצלצל המכשיר בעת הפגישה הגורלית איתו?! ומי מעלה על דעתו להעז לשוחח שם בדברים בטלים?! ואם כן, כמה עלינו להתעורר ולהישמר מלהסיח דעתינו, בעת בה ניתנת לנו ההזדמנות להיכנס לפלטריין של מלך מלכי המלכים, להתפלל וללמוד את תורת ה'. 'בבית אלוקים נהלך ברגש' (תהלים נ"ה, ט"ו).

ונאה לסיים בדבריו הנוראים של בעל הטורים (דברים כ"ו, י"ט): "מה שישראל משבחים ומהללים לה', הוא לו לתפארת, והיינו דאמרינן (במגילה דף ט"ו ע"ב): עתיד הקדוש ברוך הוא להיות עטרה בראש כל צדיק וצדיק, שאותה עטרה שמעטרים להקב"ה בתפלתם, מחזירה להם. אבל מי ששח שיחת חולין בבית הכנסת - מקיפין לו כל גופו בקוצים!!"

מקור: והערב נא חלק ג

סיפור לשבת